

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 969/2015
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из А., чији је пуномоћник М.А., адвокат из С.Ц., против тужених Општине Нова Црња, Центар за социјални рад Нова Црња и Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2567/14 од 04.03.2015. године, у седници одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2567/14 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П бр.129/14 од 29.04.2014. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је стекао право својине на пољопривредном земљишту уписаном у ЛН ... КО Т., а на парцелама наведеним у овом ставу изреке, те да су тужени дужни трпети пренос права својине на тужиоца, као и да тужиоцу надокнаде трошкове парничног поступка. Другим ставом изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2567/14 од 04.03.2015. године, жалба тужиоца је делимично усвојена, па је првостепена пресуда у односу на тужену Републику Србију преиначена у одбијајућем делу из става првог изреке, тако што је тужбени захтев усвојен и утврђено је да је тужилац стекао право својине на пољопривредном земљишту описаном у овом ставу изреке, па је обавезана тужена да трпи укњижбу (пренос) права својине у корист тужиоца на овим непокретностима. У односу на тужену Општину Нова Црња потврђена је одлука о трошковима поступка, а пресуда укинута, без враћања на поновно суђење у делу из става првог изреке према овом туженом.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је купопродајним уговором од 21.10.1996. године од сада пок. М.Ј., тада смештеног у Герентолошком центру у З., купио парцеле ближе наведене изреком побијане пресуде. Предметни уговор је у име продавца потписала радница Центра за социјални рад Р.Ц., а потписи уговарача су оверени пред судом. Плаћен је порез на промет. Тужилац је купопродајну цену исплатио и ушао у посед, у ком је био 15 година до давања ових парцела трећим лицима, у закуп од стране Општина Нова Црња. Тужилац се није укњижио као власник будући да наведени уговор није садржао клаузулу итамбуланди. Након смрти М.Ј. вођен је оставински поступак у ком је за наследника свих побројаних непокретности оглашена Република Србија, која је након тога на основу ДН решења бр. ... од године у листу непокретности бр. ... КО Т. и бр. ... КО М.Ц. уписана као власник. Тужилац је са Р.Ц. накнадно 29.10.2013. године сачинио и анекс купопродајног уговора потписан од истих страна, у ком је наведено да се анексом исправља недостатак клаузуле итамбуланди из основног уговора.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, закључујући да тужилац није стекао право својине ни по једном од основа прописаних чланом 20. Закона о основама својинско правних односа, као и да Република Србија није била у правном односу ни са Центром за социјални рад, ни са М.Ј., као ни са тужиоцем, па није ни пасивно легитимисана у овој парници.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца преиначио побијану пресуду и усвојио тужбени захтев, оцењујући да су тужени у овој парници пасивно легитимисани и то Република Србија због чињенице да је у јавним књигама уписана као власник предметне непокретности.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Правилан је закључак другостепеног суда у односу на пасивну легитимацију Републике Србије и основаност тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник предметних непокретности. Наиме, тужилац је са ЗКЊ власником предметних парцела, М.Ј., закључио правно перфектан правни посао о промету непокретности, који је оверен пред судом, за који је плаћен и порез на промет и који је у целости извршен будући да је купопродајна цена

исплаћена и посед предат. Тужена Република Србија, као законски наследник, с обзиром да сада пок. М.Ј. није имао других законских наследника, је као његов правни следбеник уписана као власник предметних непокретности, из којих чињеница, супротно наводима ревизије, произилази и њена пасивна легитимација у овој парници. Моментом смрти оставиоца заоставштине, сагласно члану 212. Закона о наслеђивању, заоставштина прелази по сили закона на оставчеве наследнике, при чему решење о наслеђивању, има деклараторни, а не конститутиван карактер, те је дозвољено према наследнику у парници утврђивати да имовина која је обухваћена решењем о наслеђивању представља по неком правном основу имовину трећег лица. Због недостатка клаузуле интамбуланди у уговору о купопродаји, тужилац се није могао уписати у јавним књигама, као власник, те има правни интерес да се у парници утврди његово право својине и да се на основу такве пресуде упише његово право стечено ваљаним правним послом.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**